

A venit ceasul judecării

4 februarie 2005

Virginia Davidson

Este adevărat că trăim în timpul judecării? Desigur. Conform profeției, este timpul încheierii istoriei pământului. Timpul nu va mai fi prelungit mult. Dezvoltarea cunoașterii lui Dumnezeu, apariția Bisericii Adventiste cu imaginea ei despre marea controversă, percepția nouă despre maniera lui Dumnezeu de a proceda cu păcatul – toate acestea sunt parte a acestui fenomen.

Recent, o perspectivă nouă a judecării mi-a atras atenția. Eu văd Legea ca fiind nu doar o listă de reguli, ci o descriere a felului în care lucrurile au fost create să funcționeze. În această ipostază, Legea nu poate fi “călcată” în sensul anulării, distrugerii, afectării ei. Legea ESTE, ca parte a acelor entități guvernate de ea. Dacă o neglijez, eu însămi sunt “călcată,” ceea ce ilustrează existența și permanența acelei Legi.

Desigur, fiecare infracțiune împotriva Legii are consecințe – într-o formă sau alta. Dar Legea nu este o entitate independentă, care guvernează deasupra lui Dumnezeu, deasupra caracterului Său de dragoste jertfitoare observată în armonia, unitatea, cooperarea, frumusețea și interdependența întregii creații din univers, și demonstrată primordial în Isus Hristos.

Dar ce legătură este între ea și judecată?

Dacă ar fi fost permisă funcționarea consecinței naturale emanate din călcarea Legii și Realității, Lucifer ar fi murit imediat. Motivele care L-au făcut pe Dumnezeu să permită existența păcatului sunt legate de înțelegerea fenomenului bazată pe fapte doveditoare, deși Dumnezeu nu mai putea face nimic pentru a-l salva pe Lucifer. Omenirea, la rândul ei, ar fi murit imediat, intrând în conflict cu armonia și realitatea universului. Dar Dumnezeu nu este interesat de condamnare și pedepsire, ca mijloace disciplinare. El este interesat de restaurare. Dragostea Lui dorește să ne ofere o oportunitate de a trăi. El ne așteaptă pe marginea prăpastiei, ne prinde în cădere, producând astfel un timp de har, o nouă zi în care să învățăm Adevărul, o nouă ocazie de a aprecia mila. Acesta este HARUL: suspendarea provizorie a consecințelor prostiei și rebeliunii. Cât de provizorie? Până când fiecare va ajunge atât de fundamentat în decizia luată, încât nu va mai exista cale de întoarcere sau posibilitate de schimbare. Atunci Dumnezeu va anunța: “Cine este nedrept, să fie nedrept și

mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe!” (Apoc 22:11).

Este o declarație despre starea realității umane, că s-a ajuns într-un punct de unde nu mai există schimbare – un diagnostic, o judecată a ceea ce ESTE.

Până atunci, Dumnezeu continuă să ne poarte pe fiecare în dragostea Sa, absorbind în Sine, dacă vreți, consecințele iluziilor, rebeliunii, fanteziilor noastre. Suntem copiii Săi. El suspendă provizoriu diagnoza, izolându-ne de păcatul nostru, protejându-ne de consecința firească a călcării Legii, așteptând să refacă, să vindece pe toți cei care se vor lăsa convinși. În acest proces, El ne garantează libertatea, o normă a universului care nu va fi niciodată revocată.

Judecata, deci, nu este o schimbare în modul de operare al lui Dumnezeu, ci o etapă în procesul restaurării, răscumpărării. Expresia “sabia dreptății” care distruge pe cei răi este, evident, o referire la realitatea oarbă că păcatul ucide. Păcatul omenirii L-a ucis pe Fiul omului, păcatul va ucide pe toți fiii oamenilor care se vor prinde de el, deoarece păcatul este ceea ce ne așează în dezacord cu Legea, cu maniera în care au fost create lucrurile să funcționeze.